

štev. 12.

Priloga „Vrtcu“.

XXI. tečaj.

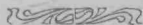
V Ljubljani, dne 1. decembra 1913.

Prvi sneg.

Jurček vprašal je očeta:
»Očka, očka, kaj je danes
belih toliko metuljčkov,
da po tratah letajo,
na drevesa sedajo;
saj je pozna že jesen.«

Pa so rekli modri očka:
»Jurček, Jurček, kaj pač
misliš!
To metuljčki niso beli,
to le prve so snežinke —
odposlanke starke — zime.«

Boğumil Gorenjko.

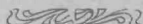

Sever.

Vztrepetale veje
s snegom obložene,
sadja polne preje,
so v trepetu plašnjem,
ko je ostri sever
gospodariti začel.

Vztrepetala srca
so bojazni polna:
kdaj spet vesna zala
s cvetjem se prismeje,
ko je ostri sever
gospodariti začel?

Boğumil Gorenjko.

Lipetov „Miklavž“.

L. Grossmannova-Brodská — Jožef Gruden.

«**G**e bodeš tako nemiren, pa porečem svetemu Miklavžu, naj ti letos ne prinese ničesar,» so zažugali Potočnikova mati malemu Lipetu, ki je razposajeno uganjal burke po sobi.

Te besede so zalegle, deček je umolknil, vzel knjigo s podobami v roke pa sedel v kot, odkoder se je kmalu oglasil: »Prosim vas, mati, kdaj pa bo nosil sveti Miklavž?«

«Kmalu boš pričakal, kmalu,» so mu odgovorili mati, »samo še trikrat pojdeš spat, pa bo!«

Lipe je hotel od veselja poskočiti, a ker se je spomnil, da mora biti »priden«, je zopet sedel in zrl podobe v knjigi.

Čez nekoliko časa so prišli k Potočnikovim sosedova botra, in Lipetova mati so jih vedli v stransko stanico, kamor so vrata ostala priprta. Obe ženi sta tam skupaj glasno govorili, za kar se Lipe izprva ni zmenil, ali naglo je zbistril svojo pozornost, kadar je zaslišal, kako so mati pravili: »Novakovka, pogledjte no, kaj mi je poslal Miklavž. Tako blago je tukaj nenavadno, zato sem se ga razveselila!«

Jož, kako je Lipe vlekel na uho te besede! Vedel je sicer, da dobivajo pridni otroci bogate dari od Miklavža, ali da bi sveti Miklavž nosil darove tudi materam, pa ni še nikdar slišal. Zvedavo in po prstih se je prikradel do samih vrat, od koder je videl skozi špranjo, kako so mati razkazovali sosedi čedno košarico, pokrito z belim prtičem, ki so jo potem skrili v zgornji predal v omari. To je moralo biti res kaj posebnega, Lipe je kar gorel od radovednosti. Ali naj vpraša mater? O ne, ne bo jih vprašal ne, mati bi bili hudi, da je prisluškal, rajši bo počakal, da bo sam, pa bo vse lepo pogledal.

Priložnost za to se mu je ponudila takoj naslednjega dne. Toliko da so mati odšli iz sobe, pa se je previdno tja primuzal, pristavil si mizico ter

odprl omaro. In ni iskal dolgo. Precej pri kraju je bila tista čedna košarica. Ko pa je privzdignil prtič, kako se je čudil, zagledavši neko posebno, neznano ovočje, podobno dateljem, samo dosti večje in krasno zardelo. Ali so to datelji? Ne, poznam jih dobro, kaj bi vendar bilo? Izvestno nekaj jako dobrega in nenavadnega, saj so vendar sama njegova mati dobili to od Miklavža!

»Pokusil bom, eno si bom vzel, nihče ne bo ničesar opazil,« je modroval Lipe in stisnil nenavadni sad v žep. In težko da bi bili Potočnikova mati zvedeli za Lipetovo preveliko radovednost, da jih ni čez nekaj časa prestrašil njegov glasni jok in stok.

»Mati, jaz gorim, tako me peče v grlu, oh, oh,« je plakal Lipe, kakor bi ga drli na meh.

»Nesrečni otrok! Kaj pa ti je? Govori, da ti pomagam,« so poizvedovali preplašena mati.

»Prosim, mati, ne bodite hudi, jaz sem vzel en datelj iz tiste košarice, ki vam jo je poslal Miklavž, a zdaj me tako peče, tako peče!« je tarnal deček.

»Datelj, kakšen datelj?« so se čudili Potočnikova mati.

»Tam iz omare, ki ste jih včeraj razkazovali Novakovi materi.«

Potočnikova mati so ostrmeli in zvili roke: »O ti radovednost grda, ti, zdaj si jo staknil! Ali si tisto pojedel?«

»Seveda, kar pogoltnil sem, a zdaj peče, peče, jaz bom zgorel, oh, oh!« se je iznova zvijal Lipe.

»Naglo vse izpljuvaj, pa tukaj se napij mleka! Niti na misel mi ni prišlo, da znaš ti tako na uho vleči — za durmi,« so ga resno svarili mati.

Požrešno je pil Lipe hladeče mleko in si je samo to želel, da ne bi nihče domačih zvedel za njegovo nezgodo in morda povedal sv. Miklavžu. Zdaj so vstopili oče v hišo, in mati so jim vzrok Lipetove nezgode pojasnili takole: »Včeraj sem govorila z Novakovo materjo o svojem bratu Miklavžu,

ki mi je poslal z Ogrskega, kamor je šel spomladi s svojim polkom, za pokušnjo nekoliko paprike. Naš Lipe je pa nekaj besed prestregel ter izprežal in meneč, da je to nekaj posebnega, je pojedel eno papriko. Sladko mleko mu bo dobro delo, ali kaj poreče na to pravi Miklavž, tega ne vem.«

»Oh, oče, mati, ne bodite hudi, saj ne bom nikdar več,« je žalostno prosil Lipe.

»O verjamem, da ne boš več okušal paprike,« so se smejali oče, »ali zdaj boš vedel, da ni vselej dobro, kar je lepo.«

»Oh, tako je bilo videti dobro, pa je tako žarko kakor sam strup,« se je zopet opravičeval Lipe, ki je po zasluženem ukoru imel dovolj časa premišljevati, da sta njegov stric, vojak Miklavž na Ogrskem, pa sveti Miklavž v nebesih dve povsem različni osebi.

S starši se je spravil s prošnjo, a s sv. Miklavžem z molitvijo; mogoče bo vendarle pomagalo, posebno še, ker so mu mati obljubili, da bodo zanj prosili sv. Miklavža.

Jagodice v zimi.

Jborni koči, kraj gozda, je živela stara ženica s svojo vnukinjo. Starka je zbolela. Mala vnukinja ji je pa stregla, pridno, skrbno, kolikor so ji le dopuščale mlade moči.

Dolgo je trajala ta bolezen. V hiši je zmanjkalo jedil, in uboga deklica je hodila v bližnjo vas k dobrim ljudem prosit hrane za bolno babico.

Nekega večera, ko je starka skoro ves dan izmučena prespala, je poklicala k sebi deklico in ji velela:

»Preljuba Linica! Glej, ure so mi štete, konec bo mojega trpljenja. A preden umrem, bi rada še pokusila sveže jagode. Vem, da ne zorijo sedaj; zato mi jih, ljubo dete, tudi ne moreš nabrati.«

»Mati, saj bo Bog dal, da jih bom našla za svojo preljubo, dobro babico,« ji je segla deklica v besedo in kar odhitela skozi vrata v gozd — v rezki zimski mraz.

Molče in ginjena jo je prekrižala starka iz daljave in jo blagosloвила.

Mrzel veter je bril zunaj, ko je stopila deklica iz hiše v svoji lahni poletni obleki. Sneg je lomil drevje. Toda deklica ni čutila mraza; stopala je pogumno v gozd.

Skrivnostno šustenje, plazenje, pokanje lesa, skovikanje sov, je šumelo po gozdu. Toda deklica je hitela dalje, ne meneč se za vse to.

Dolgo je tavalala po gozdu. Toda ni našla zaželenih jagod.

Trudna se je slednjič vsedla na s snegom pokrito deblo. In bolestno je zaplakala.

Tedaj pa so zabelele pred njo majhne meglice in zaplavale okolu nje. In začul se je sladek glas, kot petje angelskih strun.

Ozrla se je deklica kvišku in zrla nepremično na plavajoče meglice. Te so se pa naenkrat izpremenile v krasne glavice s perutmi.

Čimdalje nižje in nižje so se spuščale te glavice k njej. In čula je te sladke besede: »Deklica, zakaj plakaš in česa iščeš v tako hudem mrazu v tem samotnem gozdu?«

Tedaj se je pa spomnila Linica bolne babice in jagod. Pa je zopet bridko zaplakala: »Babica mi je bolna, pa bi rada še enkrat jedla, preden umrje, jagode. Šla sem jih iskat, toda nisem jih mogla najti.«

In te glavice so zapele sladko pesem in rekle deklici:

»Ne plakaj, deklica! Jagod ti damo me, da jih poneseš bolni babici.«

In po zraku je priplaval šopek krasnih rdečih jagod, pa se spustil deklici v naročje.

Veselo je vzkliknila Linica: »Preljube glavice, molila bom za vas! Tako sem vam hvaležna!«

A glavice so rekle:

»Ne moli za nas, ker me smo angelci božji. Moli raje za svojo babico in zase, da prideš k nam v nebesa!«

Pokleknila je deklica in goreče molila. Angelci so pa peli rajske napeve. Ko je deklica vstala in odhitela domov, so jo spremili angelci do roba gozda.

Vesela je prišla deklica v kočo. V koči je pa stal mrtvaški oder in na njem je ležala ljuba babica mrtva. Nekaj vaških ženic je molilo ob odru.

Bridko je zajokala deklica. Iz šopka jagod pa je zletel snežnobel golobček in dejal deklici:

»Ne plakaj, Linica! Prepozno si mi prinesla jagod. Sedaj se veselim že v nebesih z angelci. Tam prosim Boga, da prideš kmalu za menoj tudi ti.« In zletel je golobček kvišku proti nebu.

Linica je pa ostala sama. Angelci so jo varovali vse življenje. Ob smrti so jo pa spremili k ljubljeni babici v sveta nebesa. Gustav Grom.

Naše igre.

7. Ob vodi.

Voda še za čevelj ni dobra — so dejali včasih. Pri naših igrah nam je pa le dobro služila.

Glej, kaj neki dela naš Janez tam na travniku? Vsled dežja je tam dosti vode — celo jezero. Zato se nikar ne čudi, če vidiš Janeza, da prevažna s svojimi papirnatimi in lesenimi ladjami kamenje in drugo drobnarijo na sosednji breg. Ravno vleče svoje brodovje, bogato obloženo, v »Ameriko«. Pa se mu sredi pota potopi najlepša papirnata ladja. Ali menite, da korenjaški Janez, ki vodi z eno samo roko celih šest ladij, kaj joka ob tej nesreči? Čemu? Papirja je doma dovolj, in pet minut — pa je narejena nova ladja.

Vednega popravljanja se pa hitro naveliča naš Janez. Pa drugam! Pod vrtom izvira studenček. Ves vesel vali svoje valčke ob travniku, dokler se popolnoma ne izgubi v mehko mahovje. Ta bistri stu-

denček tudi ne sme naprej brez bistrega Janeza. Saj ga vidiš posedati ob studenčku po cele ure. Postal je zidar in napravil je iz rušja in iz prsti in iz deske precej visok jez. Kako prijetno je gledati, s kako brzino pada voda čez jez! Pa tudi s kako močjo! In to vodno moč hoče Janez izrabiti. Hitro, kakor bi nihče ne pričakoval, steče do bližnjega grma, odreže nekaj šib — in kmalu je jasen njegov namen. Mlin bo naredil, in voda ga bo gonila. Oh, to je zopet veselja. Po cele dneve postaja ob jezu; poslušša šumenje padajoče vode; gleda, kako drveča voda goni njegov mlin, ki je zanj več vreden kot vsi mlini vesoljnega sveta . . .

Toda nesreča nikoli ne počiva. Močno jesensko deževje je bilo krivo, da je voda preveč narastla. Ko Janez vstane nekega jutra in gre pogledat svoje naprave ob vodi, — oh joj, ali naj povem — ni bilo več ne mlina, ne jeza. Vse je šlo po vodi! Vse po vodi! Po vodi! . . .

Povem vam pa tudi, da našega Janeza ni potrla kmalu kaka nesreča. Hitro je šel na delo. Poiskal je, kar se je dalo poiskati od prejšnjega jezu — celo mlinsko kolo je našel v vodi — samo lopate je pobrala voda. Kaj pa jez? No, ravno ta je bil kriv vse nesreče. Preslabo je bil narejen. Zdaj pa pogledajte, kako zasaja naš Janez lesene palice v vodo, za palice bo pa naložil ruševja, pa tudi leseni deski, da ju položi čez ruševje, pa pritrdi z lesenimi palicami. Tako, voda! Sedaj pa le pridi, če hočeš! Janezovega jezu ne boš več odnesla . . .

Janez je pač že v zorni mladosti okušal, kako resničen je pregovor: Karkoli delaš, delaj previdno in glej na konec.

J. E. Bogomil.

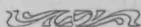
Pri zibelki.

Nad zibelko
mamica se klanja,
nad zibelko
sladke sanje sanja,
kaj bo sinek njen . . .

Pred Devico
lučica leskeče,
pred Devico
lučica trepeče
kakor up sladak . . .

In na zibko
sveta Mati gleda,
na nedolžnost
spečo v zibki gleda
s svetimi očmi . . .

Bogomil Gorenjko.

Kako živi in umira Marijin otrok.

V torek, dne 28. oktobra, je umrla 14 letna hčerka Serafina iz obče spoštovane Joosove družine v Gorici. Njen oče je posestnik znanega hotala »Union« v Glediški ulici. Pokojnica je bila učenka III. razreda dekliškega liceja čč. šolskih sester de Notre Dame v Gorici. — Zbolela je takoj ob početku letošnjega šolskega leta na neki notranji bolezni, in od tedaj ni mogla več zapustiti bolniške postelje.

Čudovito lepo in vzorno se je Serafina vedla v svoji bolezni. Bila je že v šoli vedno vzgledna v svojem vedenju, iskreno vdana preblaženi Devici Mariji, članica Marijine družbe, pobožna iz srca in zahajala kadar je mogla k sv. obhajilu. Tekom bolezni pa se je vse to pokazalo v še lepši luči. Njena bolezen je bila silno težka in mučna. Petkrat je bila hudo operirana. A z uprav nebeško potrpežljivostjo je prenašala vse. — Ust-

nice in roke so ji trepetale bolečin, poznalo se ji je, kako trpi, a ona je govorila: »Kakor Bog hoče!« In imela je pogum, tolažiti mater, ki ji je bila vedno ob strani, ter ji govoriti: »Mamica, ne jokaj, ne jokaj vendar!« Svetinjo preblažene Device Marije, znak Marijine družbe, je imela na modrem traku ves čas svoje bolezní na prsih. Sprejela je večkrat sv. obhajilo, posebno pred operacijami.

Zdelo se je, da navzlic svoji težki bolezní zopet počasi okreva, a v zadnjem trenutku se je pojavila še

Serafina na dan prvega sv. obhajila.

pljučnica in izgínilo je vsako upanje, da ozdravi. Prav nič se tega ni ustrašila. »Kakor Bog hoče!« to je bila njena želja in popolnoma mirno je sprejela vse sv. zakramente za umirajoče. Poklicala je dan svoje smrti svoje drage k sebi. Z zadnjim naporom je objela še mater in ji rekla: »Mamica, grem v nebesa, da ti mesto pripravim!« Poslovala se je nato od očeta, od bratov in sester in jim govorila: »Na svidenje, na svidenje!« Dala je poklicati tudi zdravnika, tistega zdravnika, ki ji je pri operacijah napravljjal tolike bolečine, in mu rekla: »Zadnjikrat iskrena hvala.« Bližali so se zadnji trenutki, in sedaj je svoje misli imela le pri Bogu. Dokler

je mogla, je molila še z drugimi; ko ni mogla več, se je drugim priporočila, da molijo zanjo, sama pa stisnila Marijino svetinjo na srce in pogled svoj uprla na razpelo, ki je stalo ob njeni postelji.

In ko ji je srce omagovalo in so se v zadnjih naporih vili poslednji zdihljeji iz onemoglih prs, tedaj so še iz dna umirajočega srca kipele molitvice proti nebu, slišno skoraj, druga za drugo, druga lepša od druge: Angel varih, varuj me! . . . Marija, pomagaj mi! . . . Moj Jezus, usmiljenje! . . . Konečno še zadnja, vdana in tako iskrena: Moj Bog, kakor Ti hočeš . . . In prsi so obstale, srce se umirilo, mlado življenje je prenehalo; duša Serafine pa je splavala v rajske višine k Bogu, katerega je ljubila s tolikim zaupanjem in tako nežno in tako čisto . . .

Kakor bi bila angelska postava, je počivala v rakvi, odeta v snežnobelo obleko, venček belih cvetk na glavi, roki pa je rožni venec sklepal k molitvi. Med cvetkami si še ob modrem traku videl Marijino svetinjo na njenem srcu — da, Marijin otrok, tudi v smrti in grobu neločljiv od znakov ljubezni do nebeške Kraljice.

Bila je zrela za nebo.

Globoko ginjenje je vse pretreslo, ko so iz različnih zapiskov, ki jih je pokojnica v svojih zdravih brezskrbnih dneh napravljala, doznali za njeno mišljenje in natančneje spoznali njeno življenje iz zadevnih pozvedb. Predlanskem je Belo nedeljo po Veliki noči prvokrat pristopila k sv. obhajilu. Svete želje je poslala tedaj v nebo ter jih dan prvega sv. obhajila pismeno izročila Jezusu. Evo nekaj točk iz pisma, ki so ga našli med njenimi papirji.

»Moj preljubi Jezus! — Moj ljubi Jezus, jaz Te ljubim iz celega srca! Danes grem prvokrat k sv. obhajilu; prosim Te, daj mi milost, da bi enkrat prišla v nebesa; da bi ob svoji smrtni uri vredno prejela sveto obhajilo; da bi v vsem svojem življenju vedno vredno pristopala k sv. obhajilu . . . da bi hodila vsaj enkrat na mesec k sv. obhajilu, da raje sedaj umrjem, kakor da bi kdaj v svojem življenju smrtno grešila.

Tvoja Te ljubeča Serafina.«

Kako je Serafina vedno živela v zmislu prošenj, ki jih je tu Jezusu razodela! Ne enkrat na mesec, ampak, kadar je le mogla, je hitela k mizi Gospodovi. Vsak prvi petek je darovala presv. Srcu Jezusovemu spravno sv. obhajilo. Zahrepenela je po njem celo sredi neznosnih bolečin na svoji smrti postelji. In dobila ga je prvi petek v oktobru, njen zadnji prvi petek. Ko je bivala o velikih počitnicah letos in lani na Tirolskem, je vstajala vsak prvi petek v mesecu že ob štirih zjutraj, hitela v več kot pol ure oddaljeno cerkev, čakala še na sv. spoved in pristopila k sv. obhajilu. S sv. obhajilom se je ločila od Tirolskega, ko je je letos še zdrava sredi septembra zapustila; s sv. obhajilom je par dni pozneje pričela šolsko leto na liceju v Gorici; in ko ji je 20. septembra oče naznanil, da se mora nemudoma podvreči težki operaciji, se je v popolni vdanosti v voljo božjo najprej spomnila sv. obhajila, ki ga je še pred operacijo z vso pobožnostjo sprejela. Tako je bila Serafina združena z Jezusom od onega trenutka, ko ga je prvokrat prejela v svoje srce, do trenutka, ko je po sv. obhajilu zopet združena z njim stopila pred njega kot svojega Sodnika . . .

Nikdar ni v svojem življenju kaj čitala, kar bi ne bilo prej odobreno po njenih predstojnikih. Svojega angela varuha je silno rada imela in zelo ga je čistila. Najrajši je čitala povestice, kjer so angeli varuhi imeli kako vlogo. Vsak večer pa je po svoji večerni molitvi vzela v roko še knjigo »Hoja za Marijo«, ki jo je kot družbenica dobila od Marijine družbe v zavodu čč. sester de Notre Dame, ter čitala iz nje po eno poglavje. Ta knjiga ji je bila draga nad vse; vedno se je nahajala kraj njene postelje na mizici pred kipom Brezmadežne. Brezmadežni so veljale njene prve misli, ko se je zjutraj zbudila; in v kapelico Immaculate — Brezmadežne, ki se nahaja na nasprotni strani hotela Union v Glediški ulici, je stopila, preden se je zjutraj v napotila šolo.

V svoji obleki je bila vedno skromna in kar občutljivo sramežljiva. Ko so ji ob početku letošnjih velikih počitnic dali starši napraviti novo obleko in je šivilja obleko priredila malo po modernem kroju, tedaj je Serafina, ko je doma obleko enkrat poskusila, takoj

mater naprosila, da bi te obleke nikdar ne nosila. In ni je oblekla več.

Pokorna je bila vedno. V šoli je dajala v tem oziru najlepši zgled; na željo matere pa je doma, posebno o počitnicah, opravljala vsako hišno delo, ki je odgovarjalo njenim močem. Taka je bila — Serafina.

Srečni — nesrečni.

Sredi učenja ste zdaj, dragi otroci. Ta-le čas okrog Božiča imate še prav posebno veselje do učenja. Vreme zunaj je bolj pusto in nič kaj mikavno, zato se lažje pripravite k učenju. Pa še nekaj vas priganja: Praznik sv. Nikolaja. Takrat se je treba prikupiti staršem, zlasti pa še velikemu prijatelju otrok: sv. Miklavžu. Zakaj — ni treba pripovedovati. Ko mine miklavževanje, se pa že veselimo na ljubke božične praznike, ko nebeško Dete — Jezušček obdarja pridno in nedolžno deco; zato treba zopet marljivosti in ubogljivosti. Pa dobri otroci se za vse to radi potrudijo, saj hočejo o božičnih praznikih uživati čisto in neskaljeno veselje v družbi srečnih in zadovoljnih staršev.

Veste, ljubi otroci Marijini, kateri revčki mi pa ob tem-le času okrog Sv. Nikolaja in proti Božiču največkrat hodijo na misel? . . . Tisti otroci, ki o miklavževem veselju in božični sreči prav nič ne vedo in tudi vedeli ne bodo, če bi jim ne prišli na pomoč dobrosrčni otročiči katoliških staršev in darežljivi katoličani sploh. Tisti nesrečni revčki so otroci poganških staršev po tujih, nam malo znanih deželah tam na Vzhodu. Veste, koliko je vseh? Še čez 200 milijonov jih je. Ti otroci nič ne vedo o verskih resnicah, nihče jih ne bo poučil o ljubem Bogu, o dobri Mamki božji, o zvestih angelih, ki nas tako skrbno varujejo. O kako zapuščeni in nesrečni so ti pogančiči! — Kako srečni pa ste vi, otroci Marijini, zlasti če se primerjate s poganškimi nekrščenci! Ali ste se za to srečo: za milost sv. krsta, za dobroto, da ste udje edinozveličavne sv. katoliške Cerkve, da se v verskih resnicah tako skrbno

poučujete, — ali ste se dobrotljivemu Bogu že kdaj zahvalili? . . . Le storite to in popravite zamudo sedaj, če ste morda doslej pozabljali na to dolžnost. Hvaležnost za dar sv. vere in za izredno prednost, da ste celo otroci Marijini, izkažite s tem, da boste odslej še bolj pridno hodili k sv. obhajilu!

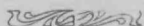
Pa še na en poseben način izkazujejo dobri otroci hvaležnost za dar prave vere: S tem namreč, da revnim pogančičem pomagajo . . . »Kako pa?« vprašujete. »Kako jim čemo pomagati, ko so tisoč in tisoč ur od nas oddaljeni!« Da, daleč, daleč so od vas, a kljub temu evropski otroci vsako leto rešijo nešteto poganskih dečkov in deklic. Kako vendar?

Vidite, za rešitev poganskih otrok je ustanovljena posebna misijonska zveza mladoletnih otrok, ki se imenuje »Dejanje sv. Detinstva.« »Da, da, o tem smo pa že nekaj čuli v šoli,« boste rekli. No, tem bolje. Če ste že poučeni, prav; če pa ne, pa prosite gospoda kateheta, pa vam bo še kaj več povedal o tem »Detinstvu«. Povedal vam bo, da se lahko vsak otrok zapiše v sv. Detinstvo, če ima le voljo nekaj vinarjev na leto darovati za rešitev poganskih otrok. Vsega tega tukaj ne bom opisoval, ker vam bo g. veroučitelj rad pojasnil, česar še ne veste. Le prosite ga! On bo potem vaše vinarje zbral, pa jih bo poslal misijonarjem, ki bodo krščevali in vzgojevali naše nesrečne prijateljčke tam daleč na Kineškem in drugod.

Da boste imeli za »Detinstvo« več veselja in vneme, vam povem še mično zgodbico.

Nedavno tega je pisala neka mati sledeče pismo v misijonsko hišo: »Častiti predstojnik! Tukaj Vam pošljem obleko svoje drage hčerke Nežike, ki je umrla 13. julija t. l., ko je bila šele polsedmo leto stara. Sama je določila, naj pošljemo njeno obleko po njeni smrti revnim poganskim otročičem, zraven pa tudi denar iz hranilnika, kolikor si ga je prihranila«. — Z zvežnjem, v katerem je bila še dobro ohranjena obleka, je prišlo na misijonsko hišo 12 kron, prihranek pridne deklice. Starši so pa še priložili zavarovalnino 150 kron, ki so jih prejeli od zavarovalnice po smrti nedolžne Nežike. Vse to se je obrnilo v prid poganskim otrokom.

Po izjavi dotičnega g. župnika je bila ta deklīca sila modra pa tudi dobra; imela je posebno zdrav in razvit razum zlasti za verstvene stvari. V boleznī je prejela, dāsi še tako mlada, večkrat sv. obhajilo, po katerem je srčno hrepenela. Ko se ji je bližala smrt, so bile vse njene misli le pri Jezusu! Srečna mati, srečen oče, ki ima tako dobrega otroka! A. Č.

Legenda o grlici.

Marija je zibala sveto dete Jezuščka in mu pela svete pesmi. Angelsko se je smehljalo Detece v zibelki, in nebeška radost je sijala z lic presvete Device. Sedaj je pela to, sedaj zopet ono pesem s tako nebeškomilim glasom, da so priletele ptičice na odprto okno in jo začudeno poslušale. Detece se je smehljalo venomer, iztezalo svoje nežne ročice proti ptičicam in ni moglo zaspati. Marija ni utegnila, muditi se pri Sinku, ker je imela še veliko opravka v prijaznem vrtecu in uborni kuhinji. Da bi Dete zaspalo, se je sklonila čezenj, ga zibala, se mu smehljala in pela s čistim glasom: »Aja, tutu, aja, tutu! Spančkaj sladko!« Jezušček je kmalu zatīsnil očesci in zaspal nalahno; toda ko je Marija hotela vstati in oditi, se je prebudil. Marijo je zaskrbelo, in iskajoč pomoči se je ozirala po skromni sobici. In glej! Kar sede Materi božji na ramo grlica in začne prav tako, kakor je pela Marija: »Aja, tutu, aja, tutu! Spančkaj sladko!« Hitro priveže Devica grlici okrog vratu trak, ki je bil pritrjen pri zibki, in odhiti po opravkih. Ponižno stoji grlica na klopi, maha s svojo nežno glavico sedaj na to, sedaj na ono stran, ziblje s tem božje Detece in poje: »Aja, tutu, aja, tutu! Spančkaj sladko!« Jezušček je kmalu zaspal in se še v sanjah smehljaj tako lepo, tako milo — — —

Marija se je vrnila, oprostila grlico in jo v znak hvaležnosti pritīsnila na lice in jo pobožala. Pela in zibala je sama dalje, grlica pa ima za spomin še dandanes lep trak krog vratu, se pri petju vedno priklanja in še dandanes poje, kakor je pela Jezuščku: »Aja, tutu, aja, tutu! Spančkaj sladko!« Vid Vidov.

Nalice in narobe.

Neka deklica je vsa zamišljena opazovala zvezde na nebu. Vprašajo jo: »Kaj pa premišljuješ?« Deklica odgovori: »Mislim, če so nebesa že narobe tako lepa, kako lepa morajo biti šele nalice!«

Odgovor na šaljivo vprašanje št. 11.

Ogledalo (zrcalo).*

Prav so odgovorili: Punčuh Fran, učenec IV. razr. v Gor. Logatcu; Ogrin Viktorija, učenka IV. razr. v Novem mestu.

* Popolnoma odgovarja vprašanju tudi rešitev: pogled, kakor je objavila Antonija Čubej, učenka IV. razr. c. kr. dekl. vadnice v Gorici.

Rešitev naloge št. 11.

k	o	s	t
o	r	e	l
s	e	j	a
t	l	a	k

Prav so rešili: Kovač Stanko, učenec III. razr., Škale pri Velenji; Štampe Marija, Cencelj Frančiška, Leon Dragica, Kresnik Ana, Jager Alojzija, Skamen Pavla, Vanič Berta, Kantušer Alojzija, Avberšek Matilda, Krajnc Frančiška, Dobovišek Sofija, Volovšek Zora, Petek Marija, Oprešnik Marija, Tratnik Uršula, Krajnc Marija, Maru Ana, Ulipi Terezija, Filipšek Ljudmila, Novačan Marija, Lešnik Pavla, Sobota Antonija, Tič Marija, Borušek Brigita,

Drnovšek Marija, učenke V. razr. dekl. osemrazrednice v Celju; Grošelj Avgust, Lončarič Janko, Pust Srečko, učenci c. kr. vadnice v Ljubljani; Čubej Antonija, učenka IV. razreda c. kr. dekl. vadnice v Gorici; Jurše Marija, Kocjančič Pavla, Zadnikar Terezija, učenke vnanje uršulinske šole v Ljubljani; Ramšak Franci, učenka v Mariboru; Puppis Albina, učenka VII. dekl. razreda v Sp. šiški; Škorjanec Anton, Tkalec Ivan in Mihael, učenci VI. razr. 2. odd. pri Sv. Križu na Murskem polju; Stare Nada, Fras Fr., Primc Antonija, Lavrenčič Ernesta, učenke III. razr. c. kr. vadnice v Ljubljani.

Oboje so prav rešili; Stritar Vera, Gruden Vera, Potočnik Marica, Sveté Minka, učenke IV. razr. c. kr. vadnice v Ljubljani; komtesa Zenka Festetiis, učenka V. razr., Banski dvor pri Vinici; Pertot Franc, učenec, Nabrežina; Kuralt Danica, učenka na dekl. liceju v Ljubljani; Kramar Franc, mizar v Mateni pri Igu; Toplikar Rafaela, učenka VIII. razr. in Jeraj Ana, učenka VI. razr. pri Sv. Jakobu v Ljubljani; Ploh

Pepika, učenka v Središču; Anica Horvatova, učenka v Ljutomeru; Benedik Janko, učenec II. razr. na Bledu; Jarc Vera, učenka V. razr. v Novem mestu; Bernik Leo, Doberlet Milenko, Kanc Stanko, Kersnič Viktor, Kham Milan, Levičnik Santo, Ložar Rajko, Prohinar Viktor, Rozman Karol, učenci c. kr. vadnice v Ljubljani; Vodenik Nadica, Gulentič Verica, Hrvatina Marica, Kaluža Marica, Gärtner Dorica, Kregar Marica, Valenčič Milica, Rošar Anuška, Štemberger Marica, Volk Poldka, Valenčič Mira, učenke samostanske šole v Trnovem; Rabič Gizela, Hudovernik Berta, Suhodolc Ivanka, Jeglič Marija, učenke V. razreda, gojenke uršulinskega samostana v Ljubljani, Alfred Janko, učenec IV. razr. v Kamniku; Turk Pavla, Kovač Frančiška in Majnik Ana, učenke VIII. razreda v Idriji; Pustišek Mihael, posestnik, Zdole—Kozje; Kastelic Marica, učenka I. mešč. razr. v Lichtenturničnem zavodu v Ljubljani; Petovar Frančiška, Prelog Terezija, Skuhala Alojzija, Štraus Marija, Slekovec Frančiška in Ana, Novak Ana, Filipič Jozefa in Stritar Anica, učenke VI. razr. 2. oddelek, pri Sv. Križu na Murskem polju; Jošt Marica in Darinka, učenki mešč. šole, Jošt Radovan, petošolec v Celovcu; Imperl Ivanka, učenka v Razboru; Gspan A. in Sbrizaj P., učenca c. kr. vadnice; Unger Viktorina, Osterman Ida, Keršmanc Karolina, Zamida Vera, Murnik Fanica, učenke III. razr.; Rojnik Elza, učenka IV. razr. c. kr. vadnice v Ljubljani; Mulec Alojz, učenec III. razreda v Hočah, Jug Terezija, Kocbek Pepa, Rois Terezija, učenke V. razr. na Krembergu.

Vabilo na naročbo.

„Angelček“ se je letos še posebno prikupil našim mnogoštevilnim mladim čitateljem, ker je poleg druge mikavne tvarine prinašal pod naslovom „**Marijin zvonček**“ še posebej nežne pesmi in lepe sestavke v proslavo Matere božje. Torej bo prihodnje leto prihajal po isti poti obložen zopet z enako dragocenim blagom. Želi pa še več novih pridnih odjemalcev, zlasti v „**Marijinih vrtcih**“.

„**Angelček**“ izhaja kot brezplačna priloga „**Vrtcu**“, a se lahko naroča tudi posebej za 1 K 20 h na leto. (Kdor naroči skupno deset izvodov ali več, se mu cena zniža na 1 K.) V **Katoliški Bukvarni** se prodajajo še poprejšnji tečaji, kart. po 1 K, in sicer še vsi razen I., II., IV., VIII. in IX. Zlasti priporočljiv je zadnji XXI. tečaj. Naročnina za XXII. tečaj naj se pošlje z naslovom: **Anton Kržič**, c. kr. profesor, ali pa **upravnishvo „Vrtca“** v Ljubljani (Pred škofijo št. 6).